

[Indenrigsministeren]

– intet andet sted. Det må også sige lidt om den måde, amtsrådene har løst opgaven på.

Jeg vil advare mod en hellig tro på, at blot staten fik ansvaret, løste man opgaven bedre, for da må jeg spørge: Hvor har man belæg for den antagelse? Vi har et andet stort område, der netop blev taget fra staten og lagt ud til amterne, nemlig særforsoget. Her var reaktionen den, at man sagde: Sådan vil vi ikke være med til at behandle mennesker; uanset hvordan man opfatter egen dagligdag, vil vi ikke være med til at løse den opgave på den måde, som staten tidligere gjorde. Derfor brød man i virkeligheden hele det system ned, som staten havde løst opgaven under, de store statslige institutioner, idet man lavede bofællesskaber og gav den gruppe af borgere, hvis tarv man varetog, et helt andet indhold i dagligdagen. Vi har altså et eksempel på, hvad der sker, når man går fra det statslige til det mere decentrale niveau.

Hr. Poul Nødgaard sagde, at hvis staten havde ansvaret for sygehusene, så lå de jo, hvor de lå. Jeg må spørge hr. Poul Nødgaard: Hvem siger nu det? Det står hverken i De Ti Bud eller i grundloven. Det vedtages af Folketinget, og så er det i givet fald Folketinget, der bestemmer, hvilke sygehuse der skal lukkes, hvordan fordelingen skal være. Så det kan godt være, at den folkelige debat, man har i amterne, og de protester, man har haft i amterne over amtslige afgørelser, ville få et helt andet indhold, hvis det var herinde en sen natte-time, at man i forbindelse med et forlig skulle afgøre Danmarks fremtidige sygehusstruktur.

Jeg tror, at vi kan vinde meget ved at fastholde den diskussion ude i det decentrale og gerne endnu tættere på borgerne. Det spændende, der er talt og sagt om, at borgerne selv kan vælge, hvor de vil behandles, altså det fri sygehusvalg, er jo en diskussion om, hvordan man overhovedet løser opgaven med sygehuse, om det overhovedet er noget, amterne skal gøre, altså tilbage igen i det positive, at man diskuterer ud fra opgaven og ud fra målene i stedet for »At tænke sig« gamle råd, at man skal huske at tage barnet ud af barnevognen, inden man folder den sammen.

Men jeg glæder mig meget til den fordomsfri diskussion, som jeg forventer kan blive resultatet af de lovforslag, Fremskridtspartiet har fremsat.

(Kort bemærkning).

Aage Brusgaard (FP):

Jeg synes, der er overordentlig god grund til at takke indenrigsministeren, og han er også god til at holde gryden i kog.

Indenrigsministeren sagde direkte, at vi absolut kun skulle have én administration her i landet, og det skulle enten være kommunen eller amtet. Vi skulle ikke have det tredelte.

I den anledning vil jeg gerne spørge indenrigsministeren, om regeringen f. eks. vil gå ind for, at vi forenkler planlovene, der er til revision nu, efter at de har været til første behandling. Nu vil jeg ikke til at drage alle spørgsmål ind, men vi kan bare tage sådan noget som zonesager. I dag skal de først behandles i kommunen, i amtet og i Planstyrelsen, hvis de ikke kan blive enige. Der altså tre instanser. Vil ministeren være med til, at amterne ikke skal have med zonesager at gøre? Hvis vi kan få et positivt svar på det, er vi nået meget langt.

Når indenrigsministeren siger, at vi ikke skal have de her to-tre instanser, vil jeg gerne henvise til, at miljøsager skal behandles både i en kommune, i et amt og, hvis der er uoverensstemmelse, i Miljøankenævnet. Vil ministeren give tilsagn om på regeringens vegne, at amterne heller ikke skal have med disse miljøsager at gøre? Så er vi også nået meget langt.

(Kort bemærkning).

Lis Noer Holmberg (CD):

Jeg vil gerne sige tak til ministeren for hans svar på den debat, der har været.

Men derudover bliver jeg nødt til at tale lidt om refusionstænkning i forbindelse med de tre cigarkasser, som folk taler om, for de kalder dem cigarkasser. Når man sidder i en kommunalbestyrelse og skal have budgetterne til at hænge sammen osv., kan man godt en gang imellem undre sig over, at man laver nogle forkromede projekter på den ene eller den anden led, når man nu taler så meget om manglende ressourcer. Det gør man imidlertid, fordi der lige netop på det område er 100 pct.s statsrefusion. Altså man spekulerer, man refusionstænkter ud over alle grænser, og det er noget af det, der generer borgerne.

Det generer sådan set også, hvis man sidder som kommunalbestyrelsesmedlem eller amtsrådsmedlem, fordi man hele tiden prøver at se